

0

pravidlo

Je-li kód stanoviště **číselný**, jeho číslice označují pořadí písmene v řešení předcházející šifry. Do Systému musí tým zadat **písmenný** kód sestavený z odpovídajících písmen. Na takovém stanovišti je nutné i po načtení QR kódu zadat písmenný kód stanoviště.

Naše noviny přinášejí neuvěřitelné zprávy o tom, jak někteří jedinci z řad mládeže se snaží podvracet náš stát, který je tak usilovně a pracně budovaný dělnickou třídou. Že se mládež obléká zcela nevkusně a holduje dlouhým vlasům, na to jsme si již zvykli, ale že některé takzvané máničky se snaží zrušit současné pořádky, na to nesmíme nikdy přistoupit. Není divu, že se jedná především o ratolesti těch, kteří se bez jakýchkoliv vlastních zásluh honosí údajnou modrou krví, nebo o děti padlých buržoazních utlačovatelů. Jmenujme například floutka Maxmiliána H., který si liboval v luxusních džínách z Tuzexu, do nichž ihned po nákupu nadělal nožikem díry. Jako varování všem těmto žvlům zveřejňujeme příběh, který se stal na nejmenované střední škole.

Celé to začalo tím, že parta takových výtečníků uspořádala ilegální sněm žáků školy. Za záminku posloužilo uzavření školní bigbítové zkušebny. Na sněmu se projednávalo, že soudruh ministr, známý to vyznavač žánru dechové hudby, upíral žákům jakési údajné právo holdovati novým, zjevně pokleslým hudebním žánrům. Kupříkladu zpěv máničky Jana K. podobal se zvracení, k němuž jeho kumpán Jindřich O. vyluzoval na kytaru zvuky podobné startující motorce. Žáci tvrdili, že toto právo przniti hudbu jim prý bylo přislíbeno předchozím ministrem. Radikální křídlo žactva se dokonce sešlo o následující velké přestávce a rozhodlo se došlápnout si před obědem na soudruha ředitele. Jeho i soudružku zástupkyni pak v ředitelně uráželi a obvinili je ze špatného vkusu, neb oba o nedělich poslouchali dechovku. Nakonec z okna vyhodili ředitelovu oblíbenou houbu a sadu nových kříd, jež sebrali soudružce zástupkyni z kabelky, čímž vážené členy pedagogického sboru potupili. Dílo bylo dokonáno, když z okna letěla i třídnice, kterou zrovna kontrolovala přítomná soudružka sekretářka. Dodejme, že kromě několika potlučených kříd se žádná větší škoda nestala.

Co se ale začalo dít ve všech školních učebnách? Žák Václav M. pověřený správou kabinetu hudební výchovy nezabránil v jeho drancování. Výuky se místo učitelů ujali rebelující žáci – že prý si ji dokážou obstarat sami a nepotřebují ani zpátečnických učitelů, ba ani „umtata“ vyznávajících ministrů. Dokonce zformovali z vlastních řad něco na způsob pedagogického sboru, jehož členem se stal kupříkladu výtečník Krištof K. Tito prohlásili, že místo soudruha ministra uznávají jen autoritu jakéhosi popového zpěváka z NSR. Nástěnky byly zneuctěny, žák Šimon S. byl viděn, jak z nich strhává texty lidových písní, zatímco punker Kašpar K. na ně umisťoval oplzlé texty v cizím jazyce. Chodby byly polepeny pestrobarevnými plakáty mániček, které propašoval do školy zbohatlický synek Prokop D. Na temnou stranu výtržníků se přidal i do té doby bezproblémový Jan J., jenž byl považován za nadaného žáka s nejlepšími vyhlídkami na studium medicíny. Členům školní dechové kapely byly zabaveny veškeré noty, těm movitějším i nástroje, a byly rozdány vyznavačům punku, jako byli například Vilém K. nebo Michal W. Nejvíce trumpet si přivlastnil Václav B., protože prý nové hudební proudy byly předchozím ministrem povoleny hlavně jeho zásluhou. Třeba na Bohuslava M. již mnoho nástrojů nezbylo, ač se jako místopředseda třídy domáhal vyšších nároků. Je smutné, že se k této divoké hudební kultuře připojil i zcestovalý Krištof H., který dlouhou dobu ve školní dechovce hrával.

Ač vzbouřenci spojili síly i s žáky jiných škol, jak plyne z listiny, kterou spolupodepsoval předseda jedné z tříd Tobiáš Š., a ačkoli jim spousta záškoláků z ciziny na pomoc přišla, bylo zcela zjevné, že taková naivní rebelie nemohla mít dlouhého trvání. Muselo to být jasné i jednomu z předních rebelů Jáchymu Š. Mezitím byl totiž na ministerstvu školství jmenován nynější soudruh ministr, který vyslal do zmíněné školy své nejlepší školní inspektory, aby tuto vzpouru potlačili. Nikterak nepomohla jednání máničky Fridricha B. s žáky ostatních škol. Po nemnoha potyčkách byli žáci zatlačeni do samého srdce školy, kde se poblíž ředitelny v kabinetu výtvarné výchovy opevnili. Snad že jejich štětce byly příliš málo nabroušeny nebo vrhané houby málo namočený, po jedné až dvou hodinách bojů byli žáci školním inspektorem přemoženi.

Aby se již nikdy taková nepřístojnost neopakovala, byli zmiňovaní hlavní představitelé po náležitém vyšetřování exemplárně potrestáni, a to přímo v ředitelně a za přihlížení ostatního žactva. Mezi potrestanými byl i Diviš Č., snad jediný, který nepřestal poslouchat dechovku, a přesto si nedokázal zvolit tu správnou stranu. Všichni byli postupně vyloučeni ze školy. Mnozí byli ostříhání dohola a jejich kadeře rozvěšeny v ředitelně jako například čupřina Valentina K., zatímco kudrnaté vlasy Jana Š. skončily nad dveřmi do kotelny. Žákům Leandru R. či Jiřímu H. byl dokonce před vyloučením utržen pravý rukáv jejich košile. Se zdánlivě nepoddajnými žvlů bylo zatočeno jaksepatří, i Natanaeli V. došel dech, když přišel na řadu. Některým pak byla dokonce rozčtvrcena aktovka. Trestu neunikla ani čtveřice takových sígrů, jako byli Jindřich K., Ondřej K., Jiří Ř. a Šimon V.

Ostříhané kadeře jsou stále rozvěšeny jako varování všem, jež by chtěli něco podobného zopakovat. Nemusíme snad dodávat, že veškeré pokleslé hudební proudy byly zcela zakázány a že povinně jsou nyní všichni žáci vedeni k hudbě dechové, té jediné správné.